

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.480 van 20 mei 2014
in de zaak A. 211.702/XIV-35.486**

In zake: Oumar Sadio TRAORE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Samuel Debruyne
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis-Brugge
De Maleingreastraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 februari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 18 december 2013 waarbij verzoekers beroep tegen de beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 22 augustus 2013 tot weigering van een arbeidskaart C werd verworpen.

II. Voorwerp van de vordering

2. De vordering, ingesteld op 19 februari 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing.

III. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sophie Gobert, die loco advocaat Samuel Debruyne verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

IV. Feiten

4. Verzoeker dient bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie een aanvraag in tot het hernieuwen van een arbeidskaart C.

Op 22 augustus 2013 wordt de arbeidskaart C op grond van artikel 34, 1° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers geweigerd.

Op 17 september 2013 stelt verzoeker administratief beroep in tegen voormelde beslissing.

Op 18 december 2013 wordt het administratief beroep door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport ongegrond verklaard en wordt beslist de gevraagde arbeidskaart C niet toe te kennen. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend met een aangetekend schrijven van 20 december 2013.

Dit is de bestreden beslissing.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

5.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 23 van de Grondwet juncto artikel 2 e.v. van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, juncto de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat het recht op arbeid in artikel 23 van de Grondwet is gewaarborgd, hij werkbereid is en een legaal verblijfsstatuut en een legaal professioneel statuut benaarstigt. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist maar zij blijft niettemin in gebreke een beslissing omtrent een legaal verblijf te nemen, terwijl hij nochtans aan alle wettelijke voorwaarden voldoet.

Door het stilzitten van de overheid, schendt zij de beginselen van behoorlijk bestuur. Het is immers niet ernstig hem dermate lang op zijn legaal

verblijfsstatuut te laten wachten en intussen te motiveren dat aan verzoeker geen arbeidskaart C kan worden toegekend.

Verzoeker stelt nog dat de verwerende partij minstens haar beslissing niet voldoende daadkrachtig en ernstig motiveert.

Beoordeling

5.2. Daargelaten de vraag of artikel 23 van de Grondwet directe werking heeft, is in ieder geval het recht op arbeid geen onbeperkt recht. Niets belet dat de overheid maatregelen neemt die een beperking inhouden van dat recht.

Deze eventuele beperkingen zijn evenwel aan bepaalde voorwaarden onderworpen: ze dienen te zijn opgelegd door of krachtens een wet, ze dienen een wettig doel na te streven en ze mogen niet onevenredig zijn met dat doel.

Artikel 4 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers voorziet dat de werkgever die een buitenlandse werknemer wenst tewerk te stellen voorafgaandelijk een arbeidsvergunning moet hebben gekregen van de bevoegde overheid en artikel 5 van deze wet bepaalt dat de buitenlandse werknemer die arbeid wil verrichten vooraf een arbeidskaart moet hebben verkregen van de bevoegde overheid. Hij mag deze arbeid enkel verrichten binnen de perken van deze arbeidskaart. De wet is uitgevoerd door het koninklijk besluit van 9 juni 1999 betreffende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna het koninklijk besluit van 9 juni 1999). Onder meer heeft de Koning aldus bepaald aan welke voorwaarden moet worden voldaan om een arbeidskaart te verkrijgen.

De noodzaak voor de werkgever om een arbeidsvergunning te verkrijgen en voor de werknemer de overeenstemmende arbeidskaart te verkrijgen beantwoordt aan de doelstelling “te vermijden dat migrerende werknemers zouden aangenomen worden zonder rekening te houden met de stand van de arbeidsmarkt en om de voorrang voor de tewerkstelling van de arbeidskrachten die op het grondgebied van het Rijk beschikbaar zijn, te vrijwaren” (Arrest van het

Grondwettelijk Hof nr. 40/2001 van 29 maart 2001, p. 12). Op deze wijze wordt een wettig doel nagestreefd en er kan niet worden aangenomen dat deze maatregelen onevenredig zijn met het nagestreefte doel.

Het middel gesteund op de schending van het recht op arbeid, is ongegrond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur doordat de overheid nalaat een beslissing te nemen over zijn verblijfsstatuut, dient opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij hierdoor geschonden acht.

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Verzoeker stelt ten slotte op zeer algemene wijze dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet voldoende daadkrachtig en ernstig motiveert.

De bestreden beslissing steunt ondermeer op het motief dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 17, 1°, a) van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 waarin wordt bepaald dat de arbeidskaart C wordt toegekend aan de buitenlandse onderdanen die een asielaanvraag hebben ingediend na 31 mei 2007 en die zes maanden na hun asielaanvraag nog geen beslissing hebben gekregen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de beslissing wordt betekend door deze laatste, of, ingeval van beroep, totdat een beslissing wordt betekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De minister geeft het verloop van de tweede asielprocedure weer en stelt dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn tweede asielprocedure werd beëindigd.

De bestreden beslissing berust verder op het motief dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 17, 5° van hetzelfde koninklijk besluit dat voorziet dat de arbeidskaart wordt toegekend aan de buitenlandse onderdanen die tot een verblijf gemachtigd worden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, voorzover de verlenging van de machtiging afhankelijk wordt gemaakt van tewerkstelling. De verwerende partij geeft in haar beslissing aan dat verzoeker op dit ogenblik enkel een 'Attest van Immatriculatie' heeft bekomen op basis van een aanvraag artikel 9bis van de verblijfswetgeving en dat

pas nadat deze aanvraag ook gegrond wordt verklaard en betrokkene gemachtigd wordt tot een verblijf (= in het bezit worden gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister) dat hij in aanmerking kan komen voor een arbeidskaart C op basis van voormeld artikel 17, 5°.

In fine van haar beslissing overweegt de verwerende partij dat met betrekking tot een arbeidskaart C de bevoegde overheid geen afwijking kan toestaan om sociale en economische redenen.

Verzoeker betwist op generlei wijze de feitelijke en juridische overwegingen van de bestreden beslissing. Voormelde motieven volstaan om de bestreden beslissing te dragen zodoende dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet kan worden aangenomen.

Het middel is in die mate ongegrond.

VI. Wat de vordering tot schorsing betreft

6. Vermits de zaak slechts korte debatten vereist - zoals uit de voorgaande bespreking blijkt - en er reden is om toepassing te maken van artikel 93, eerste lid van het algemeen procedurereglement, is er bijgevolg geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig mei tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen